

AUTOREFERAT

1. Imię i nazwisko.
2. Dyplomy i stopnie naukowe.
3. Informacje o dotychczasowym zatrudnieniu w jednostkach naukowych.
4. Omówienie osiągnięć, o których mowa w art. 219 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2021 r. poz. 478 z późn. zm.).
5. Informacje o aktywności naukowej.
6. Informacje o osiągnięciach dydaktycznych, organizacyjnych oraz popularyzujących naukę.
7. Informacje dotyczące kariery zawodowej.

IMIĘ I NAZWISKO

TOMASZ SAFJAŃSKI

POSIADANE DYPLOMY I STOPNIE NAUKOWE

2012 - doktor nauk prawnych w dyscyplinie kryminalistyka nadany uchwałą Rady Naukowej Instytutu Prawa Karnego Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Warszawskiego w następstwie publicznej obrony rozprawy doktorskiej pt. „*Skuteczność Europolu w zakresie działań operacyjnych*”. Promotorzy w przewodzie doktorskim: prof. dr hab. Ewa Gruza, prof. dr hab. Zbigniew Lasocik. Recenzenci w przewodzie doktorskim: prof. dr hab. Karol Sławik, prof. dr hab. Małgorzata Król-Bogomilska.

2003 - magister prawa (studia wyższe uzupełniające na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie ukończone z wynikiem bardzo dobrym). Praca magisterska nt. „*Kradzież z włamaniem w aspekcie prawnym i kryminalistycznym*” napisana pod kierunkiem prof. dra hab. Stanisława Pikulskiego.

2000 - magister administracji (studia wyższe uzupełniające na Wydziale Zarządzania i Administracji Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie ukończone z wynikiem bardzo dobrym). Praca magisterska nt. „*Działania operacyjne Policji*” napisana pod kierunkiem prof. dra hab. Stanisława Pikulskiego.

1998 - licencjat, oficer dyplomowany Policji (wyższe studia zawodowe na kierunku administracja w zakresie bezpieczeństwa i porządku publicznego w Wyższej Szkole Policji w Szczytnie ukończone z wynikiem bardzo dobrym z wyróżnieniem jako prymus roku). Praca dyplomowa nt. „*Organizacja i funkcjonowanie policji politycznej na terenie m. st. Warszawy w latach 1919-1939*” napisana pod kierunkiem dra Zbigniewa Siemaka.

INFORMACJA O DOTYCHCZASOWYM ZATRUDNIENIU W JEDNOSTKACH NAUKOWYCH

2009-2012 – Wyższa Szkoła Policji w Szczytnie, prowadzenie zajęć dydaktycznych dla kadry kierowniczej Policji z zakresu wybranych aspektów kierowania jednostką Policji w ramach Instytutu Nauk Społecznych Wydziału Bezpieczeństwa Wewnętrznego i Administracji.

2011-2012 – Uczelnia Łazarskiego w Warszawie, ekspert w projekcie badawczym.

2013-2014 - Wyższa Szkoła Handlowa w Radomiu, wykładowca w ramach studiów I i II stopnia na kierunku „Bezpieczeństwo wewnętrzne”.

2015 – Uniwersytet Warszawski, wykładowca na Studiach Podyplomowych „Bezpieczeństwo Wewnętrzne w Unii Europejskiej” zorganizowanych przez Wydział Dziennikarstwa i Nauk Politycznych Uniwersytetu Warszawskiego.

2015-2016 – Uniwersytet Warszawski, wykładowca na Studiach Podyplomowych „Kryminologiczne, wiktymologiczne i społeczno-kulturowe aspekty migracji i handlu ludźmi” zorganizowanych przez Ośrodek Badań Handlu Ludźmi Uniwersytetu Warszawskiego.

2013-2017 - WSPiA Rzeszowska Szkoła Wyższa z siedzibą w Rzeszowie, wykładowca w ramach studiów I i II stopnia na kierunku „Bezpieczeństwo”.

2021-2022 - Uniwersytet Warmińsko-Mazurski w Olsztynie, ekspert w projekcie międzynarodowym.

**OMÓWIENIE OSIĄGNIĘĆ, O KTÓRYCH MOWA W ART. 219 UST. 1 PKT.
2 USTAWY Z DNIA 20 LIPCA 2018 R. PRAWO O SZKOLNICTWIE
WYŻSZYM I NAUCE (DZ. U. Z 2021 R. POZ. 478 Z PÓŹN. ZM.)**

Służba w Policji (od szczebla komisariatu do Komendy Głównej Policji) i Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji oraz działalność naukowo-badawcza, dydaktyczna, organizacyjna, zawodowa, ekspercka powiązane z bezpieczeństwem pozwoliły mi na zdobycie i ugruntowanie doświadczenia w zakresie bezpieczeństwa w różnych jego aspektach. Zdobyte doświadczenie umocniło mnie w przekonaniu, że problematykę bezpieczeństwa należy rozpatrywać z wykorzystaniem dorobku innych dyscyplin naukowych.

Osiągnięciem naukowym, w oparciu o które ubiegam się o uzyskanie stopnia naukowego doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie nauki o bezpieczeństwie jest monografia nt. *„Tak zwany Interpol – studium uwarunkowań skuteczności zwalczania przestępczości transgranicznej i terroryzmu w ramach globalnej współpracy policyjnej”*, Difin, Warszawa 2023, ISBN: 978-83-8270-153-1. Mój wkład w powstanie tego dzieła jest pełny (100%) . W pełni również sfinansowałem przeprowadzone badania.

Zakres problemowy monografii obejmuje uwarunkowania skuteczności zwalczania zagrożeń transgranicznych (przestępczości i terroryzmu) z wykorzystaniem form i metod działań operacyjnych znajdujących zastosowanie w ramach Interpolu będącego największą na świecie platformą organizacyjną współpracy policyjnej. Czynniki polityczne, prawne, ekonomiczne, organizacyjne, socjologiczne, psychologiczne, techniczne oraz inne kształtujące skuteczność kooperacji w ramach Interpolu powodują, że omawiana problematyka stanowi realny problem badawczy w wymiarze bezpieczeństwa. Jeżeli współpraca w ramach Interpolu ma skutecznie przyczynić się do zwalczania zagrożeń transgranicznych, konieczne jest rozwiązanie problemów zdiagnozowanych w wyniku przeprowadzonych badań.

W wymiarze poznawczym główny cel badań ogniskował wokół zidentyfikowania uwarunkowań skuteczności działań operacyjnych podejmowanych przez Interpol w sferze bezpieczeństwa rozumianej jako zdolność przeprowadzania właściwych przedsięwzięć w zakresie rozpoznawania i wykrywania zagrożeń związanych z przestępczością oraz terroryzmem i zapobiegania im. Przedsięwzięcia skuteczne to takie, które w pewnym stopniu prowadzą do skutku jakim jest rozpoznanie i wykrywanie przestępczości bądź zagrożeń

terrorystycznych lub zapobieganie im, zaś miarą skuteczności jest tylko stopień zbliżenia się do tak rozumianego skutku. Przedsięwzięcie jest minimalnie skuteczne wówczas, gdy przewidywana skuteczność jest na tyle duża, iż warto podjąć działania.

W badaniach zastosowano różne podejścia do zidentyfikowania uwarunkowań skuteczności, w tym:

- podejście systemowo-zasobowe badające zakres, w jakim Interpol zapewnia sobie potrzebne zasoby organizacyjne, finansowe, kadrowe i informacyjne;
- podejście od strony procesów wewnętrznych ukierunkowane na zbadanie wewnętrznych mechanizmów współpracy w ramach Interpolu, ze szczególnym uwzględnieniem integrowania się policjantów kryminalnych z organizacją oraz występowania napięć i konfliktów wewnętrznych;
- podejście celowe badające osiąganie przez Interpol celów statutowych;
- podejście uwzględniające strategicznych zwolenników Interpolu, badające zaspokajanie przez Interpol potrzeb i oczekiwań policjantów kryminalnych.

Celem użytecznym badań było opracowanie postulatów optymalizacji potencjału operacyjnego Interpolu do zwalczania przestępczości transgranicznej. Rekomendacje sformułowane w konsekwencji badań mogą zostać wykorzystane przez organy Interpolu, rządy państw członkowskich oraz inne strony zainteresowane optymalizacją zwalczania zagrożeń transgranicznych.

Na potrzeby osiągnięcia głównego celu badań zostały zdefiniowane następujące cele szczegółowe:

- wskazanie specyfiki, systematyki i funkcji kryminalistycznych działań operacyjnych Interpolu;
- rozpoznanie barier dla skuteczności współpracy w ramach Interpolu rozumianych jako elementy zewnętrzne wobec tej organizacji;
- ustalenie słabych i mocnych stron Interpolu rozumianych jako kwestie wewnętrzne tej organizacji, decydujących o skuteczności transgranicznej współpracy policyjnej;
- poznanie sposobów radzenia sobie z trudnościami współdziałania w ramach Interpolu;
- określenie, w jakim stopniu kooperacja policyjna na płaszczyźnie Interpolu spełnia oczekiwania praktyków policyjnych;

- wskazanie kierunków rozwoju potencjału operacyjnego Interpolu w przyszłości.

Biorąc pod uwagę cele szczegółowe, przyjęty został w formie pytania następujący główny problem badawczy: w jaki sposób można usprawnić potencjał operacyjny Interpolu – rozumiany jako jego materialne i niematerialne środki działania oraz określone atrybuty prawne – w celu zwiększenia skuteczności rozpoznawania i wykrywania przestępczości transgranicznej i terroryzmu oraz zapobiegania im?

Rozważanie głównego problemu badawczego wymagało podjęcia teoretycznej i empirycznej weryfikacji wielu hipotez badawczych i udzielenia odpowiedzi na wiele pytań szczegółowych, w tym m.in.:

- na czym polega specyfika zwalczania zagrożeń dla bezpieczeństwa związanych z przestępczością i terroryzmem w ramach Interpolu?
- jakie są uwarunkowania skutecznego rozpoznawania i wykrywania zagrożeń dla bezpieczeństwa związanych z przestępczością i terroryzmem na platformie Interpolu oraz zapobiegania im?
- na ile przyjęte przez Interpol rozwiązania organizacyjne pozwalają na skuteczne prowadzenie międzynarodowej współpracy policyjnej?
- na ile Interpol jest skutecznym centrum wywiadu kryminalistycznego?
- na ile Interpol jest skutecznym centrum wymiany informacji kryminalnych?
- na ile Interpol jest skutecznym centrum wywiadu kryminalnego?
- w jakim stopniu Interpol zapewnia skuteczną koordynację i wsparcie działań w obszarze bezpieczeństwa transgranicznego?
- na czym polega specyfika poszukiwań osób podejrzanych w ramach Interpolu?
- w jakim wymiarze Interpol jest w stanie skutecznie przeciwdziałać zagrożeniom związanym z terroryzmem?
- jakie czynniki złożyły się na powstanie i rozwój Interpolu?
- na ile współpraca policyjna w ramach Interpolu ma wpływ na zapewnienie sobie bezpieczeństwa przez państwa członkowskie?
- w jakim zakresie polskie organy ścigania wykorzystują wsparcie operacyjne Interpolu?
- jakimi atrybutami podmiotowości prawnomiędzynarodowej dysponuje Interpol?

- jaki jest status prawny Interpolu?
- jakie przestępstwa podlegają w praktyce ściganiu na podstawie niejasnych przepisów statutu Interpolu?
- jakich zmian należy dokonać w celu zagwarantowania ochrony praw osób objętych działaniami operacyjnymi prowadzonymi we współpracy w ramach Interpolu?
- jakie reformy powinny być podjęte, aby Interpol był zdolny do skutecznego organizowania współpracy policyjnej w przyszłości w coraz bardziej złożonym środowisku międzynarodowym?

W nawiązaniu do tak sprecyzowanego zestawu problemów badawczych sformułowana została następująca hipoteza badawcza: zasadniczym uwarunkowaniem skutecznego rozpoznawania i wykrywania przestępczości transgranicznej i terroryzmu oraz zapobiegania im jest prawidłowe przetwarzanie (wymiana, gromadzenie i analizowanie) w ramach Interpolu odpowiednich (aktualnych, wiarygodnych i dokładnych) informacji kryminalnych oraz danych kryminalistycznych. W konsekwencji nie jest możliwe skuteczne zwalczanie terroryzmu w oparciu o działania operacyjne podejmowane na płaszczyźnie Interpolu.

Rozwiązanie przyjętych problemów badawczych wymagało zastosowania metod badawczych mających umożliwić zidentyfikowanie źródeł skuteczności współpracy podejmowanej przez policje krajowe w kooperacji realizowanej na platformie Interpolu.

Badania zrealizowano w oparciu o precyzyjnie opisane założenia badawcze, wykorzystując w tym celu cały szereg metod badawczych, w tym metod ogólnych oraz metod i technik charakterystycznych dla dyscypliny nauki o bezpieczeństwie, zarówno ilościowych, jak i jakościowych.

Uznano, że poznawczo najbardziej wartościowe informacje o skuteczności działań prowadzonych w obrębie Interpolu dostarczą badania sondażowe przeprowadzone wśród funkcjonariuszy służb ochrony prawa mających doświadczenie w globalnej współpracy policyjnej. W badaniach uczestniczyli wyłącznie przedstawiciele służb ochrony prawa legitymizowani na podstawie prawa krajowego do zatrzymania osoby.

Zasadnicze ustalenia badawcze zostały dokonane metodą analizy udzielonych odpowiedzi w ramach sondażu diagnostycznego.

Sondaż diagnostyczny przeprowadzono za pomocą techniki wywiadu sformalizowanego, ankietowania oraz wywiadu swobodnego.

W sondażu diagnostycznym wykorzystano następujące kwestionariusze:

- kwestionariusz wywiadu dla funkcjonariuszy służb ochrony prawa innych państw obejmujący dziewięć pytań (zebrano 100 kwestionariuszy), dalej: „Kwestionariusz 1” ;
- kwestionariusz ankiety dla emerytowanych funkcjonariuszy polskich służb ochrony prawa obejmujący 15 pytań (zebrano 50 kwestionariuszy), dalej: „Kwestionariusz 2” ;
- kwestionariusz ankiety dla osób pełniących funkcję dyrektora Krajowego Biura Interpolu w Warszawie obejmujący 20 pytań (zebrano 4 kwestionariusze), dalej: „Kwestionariusz 3” .

Wszystkie wskazane kwestionariusze, choć w różnym stopniu, zostały opracowane w celu zdiagnozowania zarówno barier (przeszkód we współpracy policyjnej rozumianych jako czynniki zewnętrzne wobec Interpolu), jak i słabych stron Interpolu (rozumianych jako przeszkody o charakterze wewnętrznym).

Badania sondażowe przeprowadzono łącznie na grupie 154 funkcjonariuszy policji z kraju i zagranicy. Należy podkreślić, że spostrzeżenia tych osób okazały się fundamentalne dla prowadzonych badań. Przyczyniły się nie tylko do zrozumienia słabych stron oraz barier współpracy, ale także do sformułowania wniosków dotyczących optymalizacji potencjału operacyjnego Interpolu. Zastosowanie badań sondażowych pozwoliło określić, w jakim wymiarze działań operacyjnych współdziałanie w ramach Interpolu nie spełnia oczekiwań praktyków policyjnych.

Podstawowymi kryteriami doboru do badań sondażowych dla ekspertów zagranicznych były: służba w krajowej jednostce Interpolu, delegowanie do zadań w Sekretariacie Generalnym Interpolu (ewentualnie biurze regionalnym) lub inne zaangażowanie w bezpośrednią współpracę z Interpolem. W przypadku praktyków krajowych podstawowym kryterium do badań sondażowych było doświadczenie z korzystania z metod i form globalnej współpracy policyjnej w związku z pełnieniem służby w pionie współpracy międzynarodowej, wywiadu kryminalnego, techniki kryminalistycznej, przestępczości zorganizowanej czy służby dyżurnej. Oprócz doświadczenia zawodowego dodatkowymi kryteriami doboru do badań były udział w projektach badawczych i konferencjach oraz publikacje z zakresu zwalczania zagrożeń dla bezpieczeństwa związanych z przestępczością transgraniczną i terroryzmem.

Badania sondażowe funkcjonariuszy służb ochrony prawa innych państw zostały przeprowadzone w latach 2015–2020.

Wywiady (online lub bezpośrednio) prowadzono wokół sformułowanych w kwestionariuszu propozycji ocen dotyczących różnych aspektów działania Interpolu. Z propozycją oceny respondent mógł się zgodzić (odpowiedź „tak”), nie zgodzić (odpowiedź „nie”) lub mógł wskazać, że nie ma wyrobionego zdania (odpowiedź „trudno ocenić”).

Badania sondażowe byłych funkcjonariuszy polskich służb ochrony prawa miały charakter anonimowy i zostały przeprowadzone w latach 2018–2020. Jedynymi zebranymi informacjami dotyczącymi ankietowanych była przynależność do formacji ochrony prawa oraz staż służby określony w latach. W grupie badanych było 40 policjantów, 8 funkcjonariuszy Straży Granicznej oraz 2 funkcjonariuszy ABW.

Badania sondażowe z byłymi funkcjonariuszami Policji, którzy pełnili funkcję dyrektora krajowego biura Interpolu w Warszawie, przeprowadzono w latach 2020–2021. Przedmiotowe badania nie były anonimowe. Wśród osób, z którymi przeprowadzono wywiad ekspercki, było czterech emerytowanych oficerów polskiej Policji pełniących w przeszłości funkcję dyrektora Krajowego Biura Interpolu w Warszawie (Andrzej Koweszko 1990–1999, Krzysztof Krak 2005–2006, Rafał Łysakowski 2008–2016, Rafał Batkowski 2016–2017). Na zaproszenie autora do udziału w badaniach nie odpowiedziało trzech oficerów polskiej Policji związanych z funkcją dyrektora Krajowego Biura Interpolu w Warszawie.

Dobór emerytowanych funkcjonariuszy polskich służb ochrony prawa do badań sondażowych opierał się w dużej mierze na znajomości autora z ankietowanym z różnych okresów jego służby w Policji (m.in.: w Komendzie Stołecznej Policji, Centralnym Biurze Śledczym KGP, Biurze Gabinet KGP, Biurze Strategii Policji KGP, Biurze Wywiadu Kryminalnego KGP, Biurze Spraw Wewnętrznych KGP, Departamencie Bezpieczeństwa Publicznego MSWiA).

Podobnie osobista znajomość lub polecenie były podstawą doboru do badań funkcjonariuszy służb ochrony prawa innych państw. W tym kontekście wykorzystano kontakty autora nawiązane w związku z pełnieniem przez niego w latach 2006–2007 funkcji dyrektora Krajowego Biura Interpolu w Warszawie.

Przedstawiony sposób doboru z jednej strony ograniczył możliwości wnioskowania z próby na całą populację funkcjonariuszy służb ochrony prawa, z drugiej pozwolił skierować pytania wyłącznie do osób faktycznie zaangażowanych we współpracę w ramach Interpolu. Należy jednak pamiętać, iż inne sposoby doboru respondentów w przypadku przyjętego problemu badawczego byłyby jeszcze mniej skuteczne, gdyż skomplikowana i związana z

wysokim stopniem specjalizacji problematyka Interpolu wyjątkowo sprzyjała takiemu doborowi badanych (sposób przeprowadzenia badania zagwarantował, że pytania problemowe adresowano wyłącznie do funkcjonariuszy zaangażowanych we współpracę w ramach Interpolu, a nie do funkcjonariuszy przypadkowych).

Opinie wyrażone przez respondentów pozwoliły na ujęcie przedmiotu badań z wielu różnych płaszczyzn. Ukazały wiele problemów prawnych, taktycznych, technicznych i organizacyjnych związanych z prowadzeniem współdziałania na platformie Interpolu oraz zweryfikowały poglądy na globalną kooperację policyjną. Ponadto umożliwiły znalezienie rozwiązań w zakresie zidentyfikowanych problemów i pokazanie kierunków udoskonalenia działalności operacyjnej Interpolu w przyszłości.

W ramach badań zebrano również opinie i oceny praktyków policyjnych w zakresie globalnej współpracy policyjnej. W tym celu przeprowadzono w latach 2013–2021 wywiady swobodne z wieloma polskimi i zagranicznymi ekspertami. Zebrane w ten sposób opinie często nie znajdują wyrazu w dostępnych źródłach i publikacjach. Większość respondentów zastrzegła wyraźnie zachowanie ich personaliów w anonimowości. Z tego powodu, przywołując źródło zebranej opinii, ograniczono się do wskazania jedynie okresu służby policyjnej respondenta oraz reprezentowanej przez niego struktury organizacyjnej w ramach współpracy na platformie Interpolu. W wielu przypadkach swobodne opinie pochodzą od osób, z którymi przeprowadzono wywiad kwestionariuszowy.

W trosce o aktualność analiz danych, o ile było to możliwe, zebrano dane statystyczne od roku 1990 do 2021. Starsze dane statystyczne brano pod uwagę wyłącznie w celu zobrazowania dynamiki zmian globalnej współpracy policyjnej. Przy czym wystąpiły tu obiektywne przeszkody. Trzy zapytania skierowane do Sekretariatu Generalnego Interpolu w latach 2020–2021 r. o udostępnienie zagregowanych danych statystycznych pozostały bez odpowiedzi.

W badaniach zastosowano również metodę TOWS/SWOT obejmującą identyfikację czynników (słabych – mocnych stron, szans – zagrożeń) oraz ich ewaluację.

Metody teoretyczne w postaci analizy, syntezy, porównywania, wnioskowania i uogólniania zastosowano w odniesieniu do:

- 1) przepisów prawa międzynarodowego publicznego, prawa wewnętrznego Rzeczypospolitej Polskiej, prawa pierwotnego i wtórnego Interpolu – w celu ustalenia

podstaw prawnych oraz legalnego zakresu podejmowania przez Interpol działań w sferze bezpieczeństwa;

- 2) praktyki przeciwdziałania zagrożeniom związanym z przestępczością transgraniczną i terroryzmem w ramach Interpolu – w celu rekonstrukcji treści normy zwyczajowej;
- 3) literatury – w celu poznania poglądów doktryny nauki o bezpieczeństwie, kryminalistyki i prawa międzynarodowego dotyczących przeciwdziałania zagrożeniom związanym z przestępczością transgraniczną i terroryzmem w ramach Interpolu oraz ustalenia stanu faktycznego eksploracji naukowej tego zagadnienia;
- 4) danych statystycznych – w celu opisu ilościowego poszczególnych aspektów działań Interpolu w sferze przeciwdziałania zagrożeniom związanym z przestępczością transgraniczną i terroryzmem;
- 5) potencjału operacyjnego Interpolu do podejmowania działań w sferze bezpieczeństwa – w celu zbadania jego rozwoju w ujęciu historycznym i funkcjonalnym;
- 6) teorii ekonomicznych – w celu naukowego opisanie uzyskanych wyników badań.

W odniesieniu do przepisów prawa wykorzystano następujące rodzaje analizy: dogmatyczno-prawną, historyczno-prawną oraz prawno-porównawczą.

Analizę dogmatyczno-prawną zastosowano do zbadania treści aktów prawnych prawa międzynarodowego oraz prawa wtórnego Interpolu. Przede wszystkim przeprowadzono analizę odnoszącą się do treści normatywnej zawartej w statucie Interpolu, odwołując się do jego różnych wersji językowych. Wykorzystanie analizy dogmatyczno-prawnej pozwoliło na wychwycenie specyfiki prawa pierwotnego i wtórnego Interpolu oraz ustalenie jego źródeł.

Analizę historyczno-prawną wykorzystano do objaśnienia zmian przepisów regulujących działalność statutową Interpolu prowadząc rozważania dotyczące pierwotnego brzmienia przepisu, formy przejściowej, formy obecnej oraz propozycji przepisu.

Analiza prawno-porównawcza została zastosowana do ustalenia podobieństw i odmienności rozwiązań prawnoorganizacyjnych współpracy w ramach Interpolu przyjętych w wybranych państwach członkowskich oraz w układzie Interpol – Europol.

W przypadku norm zwyczajowych współpracy w ramach Interpolu konieczna była rekonstrukcja ich treści w oparciu o przyjętą praktykę policyjną.

Kolejnym ograniczeniem, będącym jednocześnie jednym z powodów podejmowania wysiłku badawczego, był brak literatury bezpośrednio dotyczącej omawianej problematyki. Ponadto w badaniach wykorzystano wyłącznie informacje pochodzące ze źródeł jawnych.

Należy podkreślić, że liczba opracowań dotyczących działalności operacyjnej Interpolu, zarówno w literaturze polskiej, jak i światowej, jest ograniczona. O ile aspekty historyczne i prawne Interpolu były przedmiotem dociekań badawczych, to kwestie działań operacyjnych już nie. Wśród nielicznych opracowań poświęconych działaniom operacyjnym Interpolu należy wskazać prace Adriana Szumskiego, profesora Uniwersytetu Wrocławskiego.

Do badania literatury podchodzono w sposób krytyczny, zwłaszcza w odniesieniu do poglądów doktryny dotyczących prawnych i operacyjnych aspektów działania Interpolu. Analizie poddano poglądy dotyczące tej instytucji prezentowane na przestrzeni wieloletniej historii organizacji. Analiza literatury pozwoliła na określenie genezy powstania Interpolu oraz identyfikację głównych sił towarzyszących jego ewolucji. Dzięki temu udało się poznać uwarunkowania zewnętrzne współpracy policyjnej w ramach Interpolu oraz określić bariery dla skuteczności tej współpracy.

Ważny wątek badań odnosił się do porównania płaszczyzn współpracy i wzajemnych relacji między Interpolem a policjami państw członkowskich. W tym względzie problematyka została omówiona na przykładzie Polski jako państwa członkowskiego, którego współpraca z Interpolem datuje się na początek XX wieku.

W trakcie badań dokonano wszechstronnej analizy teorii ekonomicznych w celu naukowego wyjaśnienia uzyskanych wyników badań, w tym:

- teorii behawioralnych do ustalenia przyczyn podejmowania przez policjantów wspólnych działań na płaszczyźnie Interpolu;
- teorii racjonalnego wyboru (ang. rational choice theory) do wytłumaczenia przyczyn powstania i działania Interpolu oraz stosunków zachodzących w jego ramach;
- teorii gier (ang. game theory) do zbadania i wytłumaczenia, jakie strategie współdziałania wybierają policje krajowe współpracujące w ramach Interpolu oraz jakie taktyki kooperacji wybierają policjanci kryminalni w wymianie informacji;

– teorii dóbr publicznych (ang. the public goods theory) oraz teorii „mocodawca/agent (ang. principal/agent theory) do zbadania i wytłumaczenia wpływu działań operacyjnych w ramach Interpolu na bezpieczeństwo państw członkowskich;

– teorii zależności (ang. dependency theory) do zbadania, jakie są relacje Interpolu z państwami członkowskimi i policjami krajowymi, oraz możliwości oddziaływania na nie.

Wykorzystanie teorii ekonomicznych w prowadzonych badaniach wynikało z założenia, że skuteczność działania stanowi wartość ekonomiczną i wymaga w pewnym sensie rynkowego opisu – w tym kontekście informacje kryminalne postrzega się w kategoriach towaru jak wszystkie inne zasoby, których wartość można określić przez koszt uzyskania i dystrybucji.

Rozważania w odniesieniu do działalności operacyjnej w ramach Interpolu zostały przeprowadzone z zastosowaniem analizy historycznej (uwzględnia rozwój poszczególnych form działań operacyjnych i zachodzące między nimi zależności na przestrzeni ostatnich stu lat) oraz analizy funkcjonalnej (umożliwiła ocenę konkretnych form działań operacyjnych z punktu widzenia funkcji przeciwdziałania zagrożeniom transgranicznym).

Badania komparatystyczne prowadzono również porównując wybrane aspekty działań operacyjnych Interpolu i Europolu.

W wyniku przeprowadzonych badań potwierdzono w całości hipotezę badawczą. Skuteczne rozpoznawanie i wykrywanie przestępczości transgranicznej i terroryzmu oraz zapobieganie im warunkowane jest prawidłowym przetwarzaniem w ramach Interpolu odpowiednich informacji kryminalnych oraz danych kryminalistycznych. Ustalono, że kluczową nieprawidłowością w zakresie przetwarzania informacji jest zaburzenie zdolności do prowadzenia analizy kryminalnej przez centralę Interpolu względem zasobów informacyjnych skumulowanych w jej poszczególnych bazach danych. Przeszkodami przekazywania do Interpolu odpowiednich informacji kryminalnych i danych kryminalistycznych są konkretne realia polityczne, prawne i organizacyjne funkcjonowania Interpolu. Obok uwarunkowań politycznych, prawnych i organizacyjnych jako kluczową barierę skuteczności zidentyfikowano brak zaufania policjantów kryminalnych do dzielenia się informacjami kryminalnymi w ramach Interpolu. Badania potwierdziły, że nie jest możliwe skuteczne zwalczanie terroryzmu w ramach organizacji. Potrzebna jest kompletna redefinicja podejścia Interpolu do zwalczania terroryzmu.

Opisywana monografia jest pierwszym na świecie opracowaniem poświęconym uwarunkowaniom skuteczności zwalczania zagrożeń transgranicznych w ramach globalnej współpracy policyjnej. Za istotny wkład w rozwój nauki o bezpieczeństwie należy uznać rozszerzenie, usystematyzowanie, uaktualnienie i pogłębienie wiedzy z zakresu działań operacyjnych Interpolu. Przeprowadzone badania dostarczyły nowej wiedzy o uwarunkowaniach skuteczności rozpoznawania i wykrywania zagrożeń bezpieczeństwa związanych z przestępczością transgraniczną i terroryzmem oraz zapobiegania im w ramach globalnej współpracy policyjnej zdefiniowanej - na użytek prowadzonych badań - jako „zdolność przeprowadzania właściwych przedsięwzięć w zakresie rozpoznawania, zapobiegania i wykrywania zagrożeń związanych z przestępczością oraz terroryzmem”.

Nową wiedzą zawartą w monografii są kompleksowa i wieloaspektowa ocena skuteczności zwalczania przestępczości transgranicznej i terroryzmu w ramach Interpolu oraz identyfikacja szeregu czynników wpływających na tę skuteczność oraz licznych problemów organizacyjnych, technicznych i prawnych, związanych z prowadzeniem międzynarodowej współpracy w ramach organizacji. W rezultacie badań zidentyfikowano całokształt uwarunkowań skuteczności (bądź jej braku) działań operacyjnych Interpolu, w tym bariery oraz słabe strony działań operacyjnych Interpolu podejmowanych w wymiarze bezpieczeństwa, a na tej podstawie – zaproponowano rozwiązania, których zastosowanie pozwoliłoby na usprawnienie tej współpracy w przyszłości.

Badania dostarczyły spójnej wiedzy w przedmiocie użyteczności działań operacyjnych prowadzonych wspólnie z partnerami zagranicznymi ze wsparciem Interpolu dla neutralizacji zagrożeń transgranicznych, wskazując zarazem ich immanentne ograniczenia.

Zaprezentowane wyniki badań, wynikające z przeprowadzonej diagnozy stanu aktualnego i perspektyw rozwoju Interpolu w zakresie zwiększenia zdolności do rozpoznawania, zapobiegania i wykrywania zagrożeń związanych z przestępczością oraz terroryzmem, stanowią istotną wartość poznawczą. Ich walor naukowy jest o tyle istotny, że powstał w oparciu o samodzielne, absolutnie pionierskie badania tego typu nie tylko w Polsce, ale i na świecie. Przyjęte problemy badawcze mają charakter oryginalny, a także – w kontekście niemal stuletniej już historii funkcjonowania Interpolu – mają walor aktualności, zwłaszcza w obliczu zidentyfikowanych trudności w funkcjonowaniu organizacji.

Wkładem w rozwój nauki o bezpieczeństwie jest uporządkowanie wiedzy na temat globalnej współpracy policyjnej poprzez teoretyczne opisanie specyfiki, systematyki i funkcji

działań Interpolu w zwalczaniu zagrożeń dla bezpieczeństwa związanych z przestępczością i terroryzmem.

Praktyczna użyteczność badań wyraża się we wskazaniu głównych determinantów skuteczności realizowania przez Interpol zadań związanych z przeciwdziałaniem zagrożeniom transgranicznym. Szczególny walor poznawczy mają wyniki badań dotyczące roli współpracy na płaszczyźnie Interpolu w realizacji funkcji rozpoznania, wykrywania przestępczości transgranicznej i terroryzmu oraz zapobiegania im. Dokonano również transpozycji metod stosowanych w innych dyscyplinach w naukach społecznych takich jak analiza SWOT/TOWS poszerzając tym samym potencjał nauk o bezpieczeństwie w zakresie ich metodologicznych możliwości. Przeprowadzone badania były podstawą przedstawienia postulatów optymalizacji potencjału operacyjnego Interpolu do zwalczania przestępczości transgranicznej i wskazania kierunków rozwoju tego potencjału w oparciu zidentyfikowane atuty i słabości Interpolu na tle aktualnych i przyszłych szans i zagrożeń.

Moja działalność naukowo-badawcza przyczyniła się znacznie do rozwoju wiedzy w zakresie teoretycznych podstaw zwalczania przestępczości i zagrożeń transgranicznych. W tym kontekście wkładem w rozwój nauki o bezpieczeństwie są również pierwsze na świecie monografie dotyczące zwalczania zagrożeń transgranicznych w ramach Europolu: ***Europejskie Biuro Policji Europol. Genez. Główne aspekty działania. Perspektywy rozwoju*** (Wolters Kluwer Polska - OFICYNA, Warszawa 2009, ISBN: 978-83-7601-608-5) oraz ***Działania operacyjne Europolu*** (Wydawnictwo Wyższej Szkoły Policji w Szczytnie, Szczytno 2013, ISBN 978-83-7462-383-4, recenzja: prof. dr hab. Jerzy Kasprzak). Mój wkład w powstanie obu monografii dotyczących Europolu jest pełny (100%). Pionierskim wkładem było przedstawienie systematyki oraz modeli teoretycznych działań operacyjnych Europolu w kontekście zwalczania przestępczości i terroryzmu. W omawianym zakresie wprowadziłem do dziedziny taktyki kryminalistycznej definicję swoistej formy działania Europolu jaką jest rozpracowanie analityczne. Przedmiotowe monografie są jak dotąd jedynymi na świecie opracowaniami poświęconymi operacyjnym aspektom działania Europolu. Monografia wydana nakładem Wolters Kluwer doczekała się pięciu wydań. Egzemplarze tej książki znajdują się w księgozbiorach m.in.: European Parliament Library of the European Parliament w Brukseli, Library of Congress w Waszyngtonie, Bibliothèque Cujas de droit et de Sciences Economiques w Paryżu czy Universitätsbibliothek Europa-Universität Viadrina we Frankfurcie nad Odrą. Ponadto w latach 2004–2018 opublikowałem przeszło 20 prac poświęconych Europolowi na łamach cenionych czasopism naukowych prezentujących

problemy mieszczące się w obszarze poznania nauki o bezpieczeństwie, kryminalistyki, prawa a także innych dyscyplin naukowych. Zwieńczeniem opisanych badań była publikacja w 2018 r, artykułu nt. *Europol's Crime Analysis System—Practical Determinants of Its Success* (współautor prof. Adrian James z Liverpool John Moores University) opublikowanego na łamach *Policing: A Journal of Policy and Practice* (Oxford Univesrsity, Volume 12 Issue 2 Published: 11 April 2018).

Wkładem w rozwój teoretycznych podstaw zwalczania przestępczości i zagrożeń transgranicznych są również badania i prace prowadzone przeze mnie wspólnie z innymi badaczami, poświęcone problematyce działań kontrwykrywczych podejmowanych przez przestępców zawodowych, członków zorganizowanych grup i związków przestępczych, terrorystów i ekstremistów jako elementy strategii i taktyki przestępczej. W omawianych zakresie przedstawiono pierwsze definicje form działań kontrwykrywczych (m. in.: kontrinwigilacja czy inwigilacja odwrotna) oraz systematykę i funkcje działań kontrwykrywczych. W XX wieku zagadnienie działań kontrwykrywczych podejmowanych przez członków zorganizowanych grup przestępczych w ogóle nie było dostrzegane w kręgach krajowych i zagranicznych badaczy. Prowadzone przez mnie badania w tym zakresie były nowatorskie. Pierwszym był artykuł nt. *Działania kontrwykrywcze zorganizowanych grup przestępczych* opublikowany na łamach *Przeglądu Policyjnego* nr 4 (84) z 2006 (współautorzy P. Michna, J. Żelazek – mój wkład w powstanie tego artykułu wyniósł 50%). Następnie opublikowałem w Niemczech artykuł nt. *Ausgewählte Aspekte von Abwehrmaßnahmen krimineller Organisationen gegen polizeiliche Ermittlungen* (*Mepa-Zeitung* nr 3 Januar 2007 - Mój wkład w powstanie artykułu wyniósł 100%). Kolejnymi pracami z tego cyklu były: *Działania kontrwykrywcze grup przestępczych ukierunkowane na ograniczenie skuteczności obserwacji prowadzonej w ramach działań operacyjnych* (współautor P. Łabuz, *Problemy kryminalistyki* 298 (4) 2017, mój wkład to 50%), *Działania kontrwykrywcze grup przestępczych ukierunkowane na ograniczenie skuteczności kontroli operacyjnej oraz procesowej kontroli i utrwalania rozmów* (współautor P. Łabuz, *Problemy kryminalistyki* 297(3) 2017, mój wkład to 50%) oraz *Działania kontrwykrywcze grup przestępczych ukierunkowane na przeciwdziałanie infiltracji prowadzonej przez policję z wykorzystaniem osób udzielających jej pomocy* (współautorzy K. Horosiewicz, P. Łabuz, *PBW ABW* 12 (22)/2020, mój wkład to 30%).

Kontynuacją tego kierunku zainteresowań badawczych była monografia naukowa ***Działania kontrwykrywcze zorganizowanych grup przestępczych i organizacji terrorystycznych*** (współredaktorzy: P. Chlebowicz, P. Łabuz, CH Beck Warszawa 2021,

ISBN: 978-83-8235-643-4, recenzenci: prof. dr hab. Maciej Szostak, dr hab. Wojciech Filipkowski). Mój wkład w powstanie monografii to 40%.

Zwieńczeniem badań w omawianym zakresie była monografia naukowa nt. ***Antykryminalistyka. Taktyka i technika działań kontrwykrywczych*** (współredaktorzy: P. Chlebowicz, P. Łabuz, Difin Warszawa 2022, ISBN: 978-83-8270-096-1, recenzenci: dr hab. Aneta Michalska-Warias, dr hab. Magdalena Zubańska). Mój wkład w powstanie monografii to 35%.

Opisane prace były pierwszymi poświęconymi działalności kontrwykrywczej oraz tzw. antykryminalistyce czyli swoistemu obszarowi wiedzy o tym, jak zapobiegać wykrywaniu przestępstw i przestępców. Adresatami takiej wiedzy nie są jednak przestępcy, lecz wszelkie instytucje zajmujące się wykrywaniem przestępców. Konstatacja ta wynika wprost z brzmienia reguły-matki wszystkich reguł zwalczania przestępczości: „myśl jak przestępca”.

Dopełnieniem badań w omawianym obszarze badawczym była monografia nt. ***Czynności operacyjno-rozpoznawcze polskich służb ochrony prawa w prawie krajowym i międzynarodowym*** (współautorzy J. Kudła, P. Łabuz, Difin Warszawa 2022, ISBN: 978-83-8270-066-4, recenzenci: dr hab. Dobrosława Szumiło-Kulczycka, dr hab. Piotr Herbowski). Mój wkład w powstanie monografii to 30%.

Wkładem do nauki o bezpieczeństwie jest także rozwój wiedzy w zakresie profilaktyki społecznej narkomanii. Wskazać należy tu przede wszystkim na oryginalne badania i prace, w których uczestniczyłem wraz z badaczami skupionymi wokół Centrum Profilaktyki Społecznej w Milanówku, w tym przede wszystkim na mono grafie nt. ***Narkomania i narkotyki. Zjawiska globalne, problemy lokalne*** (współredaktorzy M. Jędrzejko, M. Walancik, ASPRA, Warszawa 2015. ISBN 978-83-7545-622-6, recenzja: prof. dr hab. Aleksander Nalaskowski, prof. dr hab. Tadeusz Sakowicz) - mój wkład w powstanie monografii to 30%. Jestem także współautorem monografii nt. ***Narkotyki i dopalacze. Zjawisko-zagrożenia-rozpoznawanie zachowań – profilaktyka – pierwsza pomoc***, (współautorzy M. Jędrzejko, Czesław Cekiera, Jerzy Kozielski, Bronisław Rosik, Tadeusz Zagajewski, Tomasz Zagajewski, ASPRA JR, Warszawa-Łódź 2016, ISBN: 978-83-939410-3-2, recenzja: prof. dr hab. Marek Walancik, prof. dr hab. Tadeusz Sakowicz). Mój wkład w powstanie monografii to 20%.

INFORMACJA O AKTYWNOŚCI NAUKOWEJ

Moją aktywność naukową cechuje interdyscyplinarne podejście do fenomenu bezpieczeństwa przy jednoczesnej elastyczności w doborze obszarów problematycznych (m. in.: zwalczanie przestępczości i zagrożeń terrorystycznych, profilaktyka społeczna zagrożeń i uzależnień, bezpieczeństwo informacji, bezpieczeństwo przedsiębiorstwa).

Zdobyte przeze mnie doświadczenia oraz wiedza uzyskana podczas specjalistycznych szkoleń, realizacji zadań policyjnych (rozpoznanie przestępczości, wykrywanie przestępstw i ich sprawców, analiza kryminalna, wymiana informacji kryminalnych), kierowanie działaniami Krajowego Biura Interpolu w Warszawie oraz Krajowej Jednostki Europolu w Warszawie, współdziałanie w tworzeniu na szczeblu centralnym rozwiązań systemowych z zakresu bezpieczeństwa oraz osobiste zainteresowania, stały się podstawą do rozwijania wiedzy w zakresie teoretycznych podstaw zwalczania przestępczości i zagrożeń terrorystycznych.

Jestem autorem lub współautorem recenzowanych monografii i artykułów naukowych publikowanych w językach polskim, angielskim, niemieckim i ukraińskim w Polsce i zagranicą (Wielka Brytania, Litwa, Niemcy, Włochy i Ukraina) współpracując w tym zakresie z naukowcami z największych ośrodków akademickich w Polsce oraz naukowcami z innych państw.

Zbiorcze zestawienie mojego dorobku naukowego obejmuje 171 publikacji w kategoriach opisanych w tabeli.

Rodzaj publikacji	Liczba publikacji
Autorstwo monografii naukowej	4
Współautorstwo monografii naukowej	4
Współautorstwo komentarza do ustawy	1
Członkostwo w redakcjach naukowych monografii	8
Współpraca autorska przy monografii naukowej	1
Autorstwo rozdziału w monografii naukowej	40
Współautorstwo rozdziału w monografii naukowej	32
Autorstwo artykułu w czasopiśmie naukowym	54
Współautorstwo artykułu w czasopiśmie naukowym	22
Współautorstwo raportu z badań	5
Razem	171

Opiniowałem wnioski o finansowanie projektów badawczych do tematu: „Weryfikacja i dobór (opracowanie nowych) metod analiz geoinformacyjnych z wykorzystaniem GIS, na potrzeby typowania i prognozowania zdarzeń kryminalnych i

terrorystycznych” w konkursie nr 3/2012 na wykonanie projektów w zakresie badań naukowych lub prac rozwojowych na rzecz obronności i bezpieczeństwa państwa ogłoszonym przez Komitet Sterujący Narodowego Centrum Badań i Rozwoju.

Uczestniczyłem w charakterze wykonawcy w 4 projektach badawczych finansowanych przez Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego, Centrum Profilaktyki Społecznej, a także w ramach projektów europejskich.

Istotne dla mojego rozwoju naukowego były referaty wygłoszone na 25 konferencjach i sympozjach naukowych.

W okresie od 01.09.2021 do 31.12.2021 uczestniczyłem w zorganizowanym przez Akademię Korpusu Policji w Bratysławie programie stażowym wymiany wiedzy i doświadczeń. Udział w stażu umożliwił mi zapoznanie się ze specyfiką rozwiązań stosowanych w ramach poszczególnych ogniw organizacyjnych Uczelni, w tym: Departamentu Nauk Policyjnych, Europejskiego Departamentu Zintegrowanego Zarządzania Granicami, Departamentu Policji Kryminalnej, Departamentu Śledczego, Zakładu Kryminalistyki, Katedry Kryminologii oraz Departamentu Prawa Karnego. W ramach programu m. in.: prowadziłem zajęcia dla doktorantów.

Od 01.11.2022 do 31.12.2022 uczestniczyłem w programie współpracy Stowarzyszenia Taktyków Kryminalistyki z Wyższą Szkołą Kształcenia Zawodowego we Wrocławiu w zakresie planowania badań i przedsięwzięć naukowych oraz wymiany wiedzy i umiejętności dotyczących prowadzenia badań naukowych. W ramach programu zaangażowany byłem w m. in.: wspieranie współpracy Uczelni w dziedzinie nauki i edukacji z uczelniami ukraińskimi: Państwowym Centrum Badań Kryminalistycznych Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Ukrainy, Ługańskim Centrum Badań Kryminalistycznych Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Ukrainy, Chersońskim Wydziałem Odeskiego Państwowego Uniwersytetu Spraw Wewnętrznych Ukrainy; wspieranie współpracy Uczelni z Krajowym Centrum Ekspertyz Sądowych przy Ministerstwie Sprawiedliwości Republiki Mołdawii w dziedzinie nauki i edukacji; wspieranie organizacji oraz udział w Komitecie naukowym I międzynarodowej konferencji naukowej *Współczesne wyzwania w aspekcie przestępczości środowiskowej - gospodarka odpadami* (Wrocław, 23 marca 2022 r); wspieranie i konsultowanie tworzenia na Uczelni studiów pierwszego stopnia o profilu praktycznym na kierunku Kryminologia.

Byłem recenzentem artykułów przeznaczonych do publikacji w periodyku *Internal Security* (Wyższa Szkoła Policji w Szczytnie) oraz w periodyku *Policja* (Wyższa Szkoła Policji w Szczytnie).

Ponadto w wymiarze naukowo-badawczym pełniłem lub pełnię następujące funkcje:

- członka Rady Naukowej Rocznika Prawo i Bezpieczeństwo – Law & Security - międzynarodowego czasopisma naukowego Wyższej Szkoły Kształcenia Zawodowego we Wrocławiu i Pomorskiej Szkoły Wyższej w Starogardzie Gdańskim;
- członka Rady Naukowej Centrum Profilaktyki Społecznej w Milanówku;
- członka rady *The Criminological and Criminalistic Research Center at the Faculty of Law of the Matej Bel University in Banská Bystrica*;
- członka Rady Programowej Łódzkiej Akademii Profilaktyki Społecznej działającej przy Akademii Humanistyczno-Ekonomicznej w Łodzi;
- Członka Rady Programowej Fundacji Bonum Humanum z siedzibą w Łodzi.

Brałem także aktywny udział w 12 komitetach naukowych i organizacyjnych konferencji.

Byłem konsultantem merytorycznym drugiego wydania komentarza do Ustawy o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej autorstwa P. Łabuza i M. Michalskiego (Difin, Warszawa 2023, ISBN: 978-83-8270-134-0).

INFORMACJA O OSIĄGNIĘCIACH DYDAKTYCZNYCH, ORGANIZACYJNYCH ORAZ POPULARYZUJĄCYCH NAUKĘ

Działalność naukowo-badawczą łączyłem z działalnością dydaktyczną. W ramach dotychczasowej działalności dydaktycznej jako wykładowca prowadziłem zajęcia w Wyższej Szkole Policji w Szczytnie, WSPiA Rzeszowska Szkoła Wyższa z siedzibą w Rzeszowie, Wyższej Szkole Handlowej w Radomiu oraz na Uniwersytecie Warszawskim.

W latach 2009-2012 zaangażowany byłem w realizację procesu dydaktycznego na rzecz Instytutu Nauk Społecznych Wydziału Bezpieczeństwa Wewnętrznego i Administracji Wyższej Szkoły Policji w Szczytnie prowadząc zajęcia dydaktyczne dla kadry kierowniczej Policji z zakresu wybranych aspektów kierowania jednostką Policji.

W latach 2013-2017 w WSPiA Rzeszowska Szkoła Wyższa z siedzibą w Rzeszowie prowadziłem wszystkie formy zajęć: wykłady, konserwatoria, ćwiczenia i seminaria. Zajęcia te prowadzone były w ramach studiów I i II stopnia na kierunku „Bezpieczeństwo”. Wykładałem następujące przedmioty: *Organizacja wywiadu kryminalnego w Polsce i na świecie; Współpraca międzynarodowa w walce z przestępczością międzynarodową; Organizacja i funkcjonowanie służb ochrony bezpieczeństwa wewnętrznego; Taktyka prowadzenia przesłuchań; Taktyka i techniki zaawansowanych interwencji policyjnych; Kurs technik detektywistycznych; Współdziałanie służb państwa w zwalczaniu przestępczości*

zorganizowanej; Współpraca międzynarodowa w zwalczaniu przestępczości zorganizowanej. Nadto moja działalność dydaktyczna w WSPiA Rzeszowska Szkoła Wyższa z siedzibą w Rzeszowie obejmowała następujące czynności: członek komisji egzaminacyjnych prac licencjackich; członek komisji egzaminacyjnych prac magisterskich; przewodniczący komisji obron prac licencjackich; przewodniczący komisji obron prac magisterskich. W latach 2013-2016 na WSPiA Rzeszowska Szkoła Wyższa z siedzibą w Rzeszowie wypromowałem 40 magistrów i 21 licencjatów.

W latach 2013-2014 prowadziłem zajęcia dydaktyczne w Wyższej Szkole Handlowej w Radomiu na kierunku „Bezpieczeństwo wewnętrzne” z przedmiotu *Zwalczanie przestępczości*.

Za równie istotne w mojej działalności dydaktycznej poczytuję sobie prowadzenie zajęć na studiach podyplomowych. W latach 2015-2016 prowadziłem zajęcia na studiach podyplomowych „*Kryminologiczne, wiktymologiczne i społeczno-kulturowe aspekty migracji i handlu ludźmi*” organizowanych przez Ośrodek Badań Handlu Ludźmi Uniwersytetu Warszawskiego.

Pełniłem również funkcję promotora pomocniczego w przewodzie doktorskim mgr Ewy Martusewicz-Pawlus nt. „*Euro-islam a wybrane aspekty bezpieczeństwa obywateli Unii Europejskiej na przykładzie Niemiec i Polski*” (uchwała 18/2017 Rady Wydziału Bezpieczeństwa Wewnętrznego Wyższej Szkoły Policji w Szczytnie).

Doświadczenie, zdobyte przeze mnie w trakcie służby w Policji i pracy w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji, jak również dzięki udziałowi w krajowych i międzynarodowych przedsięwzięciach naukowo-badawczych wykorzystuję w działalności organizacyjnej i popularyzatorskiej. Łączenie praktycznych doświadczeń z kierunkami naukowych poszukiwań, indywidualne zdobywanie wiedzy, jak również udział w pracach zespołów badawczych, utwierdziły mnie w przekonaniu o potrzebie dalszego rozwoju naukowego.

Od 2016 aktywnie uczestniczę w organizowaniu i prowadzeniu szkoleń z zakresu profilaktyki społecznej w ramach Fundacji Bonum Humanum z siedzibą w Warszawie.

W latach 2017-2021 wziąłem udział w charakterze eksperta ds. bezpieczeństwa w dziewięciu odcinkach dziennikarskiego programu śledczego Superwizjer TVN (m. in.: kryzys migracyjny na granicy polsko-białoruskiej, zwalczanie zorganizowanej przestępczości azjatyckiej).

Od 2020 r. sprawuję funkcję prezesa Stowarzyszenia Taktyków Kryminalistyki z siedzibą w Warszawie. Stowarzyszenie realizuje swoje cele poprzez: inicjowanie,

organizowanie oraz prowadzenie badań naukowych, organizowanie kształcenia, odczytów, zebrań dyskusyjnych, konferencji, seminariów o charakterze naukowym lub popularnonaukowym; współpracę ze szkołami wyższymi oraz innymi organizacjami, stowarzyszeniami i instytucjami naukowymi w kraju; prowadzenie współpracy międzynarodowej w celu zapewnienia wymiany informacji i doświadczeń, a zwłaszcza upowszechnienia dorobku w zakresie taktyki kryminalistyki na forum międzynarodowym; współpracę z organami państwowymi, organizacjami społecznymi i innymi podmiotami, zajmującymi się taktyką kryminalistyczną, wyrażanie opinii, dotyczących przygotowywanych aktów normatywnych, zgłaszanie projektów nowelizacji obowiązującego prawa oraz prowadzenie działalności wydawniczej i szkoleniowej.

Aktywnie uczestniczę w organizacjach traktujących o bezpieczeństwie. Od 2017 roku jestem członkiem Polskiego Towarzystwa Kryminalistycznego oraz International Police Association (IPA).

W latach 2020-2021 wykonywałem funkcję niezależnego eksperta ds. bezpieczeństwa publicznego i egzekwowania prawa dla Europejskiego Trybunału Obrachunkowego w Luksemburgu (m.in.: brałem udział w projekcie mającym na celu ocenę zdolności agencji UE do przeciwdziałania nielegalnej imigracji).

Potrzeba stałego podnoszenia kwalifikacji eksperckich była również podstawą do wzięcia przeze mnie udziału w licznych przedsięwzięciach popularyzujących wiedzę o bezpieczeństwie w działalności biznesowej organizowanych zarówno przez instytucje państwowe m. in.: kurs GIIF nt. *Obowiązki związane z przeciwdziałaniem praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu* (zaświadczenie 12317/2019/E), szkolenie GIIF nt. *Przeciwdziałanie praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu* (certyfikat 000006/2016/E), program szkoleniowy CBA nt. *Rising of anticorruption training system* (certyfikaty: P-00098/2017/00001723116, P-00125/2017/00001723114, P-00313/2017/00001723111, P-0119/2017/00001723115, P-00291/2017/00001723113, P-00312/2017/00001723112) oraz o podmioty komercyjne m. in.: szkolenie nt. *Bezpieczeństwo w zakresie ochrony danych osobowych w przedsiębiorstwie* (certyfikat 14/2013), szkolenie nt. *Praktyczne aspekty ochrony tajemnicy przedsiębiorstwa* (certyfikat 04/2014), szkolenie nt. *Polityka antykorupcyjna w przedsiębiorstwie* (certyfikat 42/2014), szkolenie nt. *Bezpieczeństwo procesu zakupu dóbr i usług w przedsiębiorstwie w aspekcie antykorupcyjnym* (certyfikat 81/2014), szkolenie nt. *Ochrona danych osobowych* (certyfikat 1-00901/E/A50), szkolenie nt. *Ochrona informacji niejawnych* (certyfikat 2/2014), szkolenie nt. *Ochrona informacji niejawnych* (certyfikat 8/2016), szkolenie przygotowujące do

wykonywania zawodu detektywa (certyfikat 1/2015), szkolenie nt. *Zasady przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu* (certyfikat 51/2015), kurs dla audytorów wewnętrznych *Systemu Zarządzania Bezpieczeństwem Łańcucha Dostaw ISO 28000:2007* (certyfikat 5035/2015), spotkanie doradcze nt. *Czy compliance się oplaca?* (certyfikat 9/06/16), spotkanie doradcze nt. *Jak nie dać się wkręcić w oszustwo podatkowe?* (certyfikat 06/12/2016), seminarium nt. *Jak przeciwdziałać oszustwom VAT?* (certyfikat 23/03/2017), seminarium nt. *Odpowiedzialność karna i karnoskarbowa za nieprawidłowości podatkowe* (certyfikat 9/05/2017), seminarium nt. *Nowe rozporządzenie UE w sprawie ochrony danych osobowych* (certyfikat 06/06/2017), spotkanie doradcze nt. *Ochrona danych osobowych w MŚP* (certyfikat 1-00901/E/A50), spotkanie doradcze nt. *Jak przygotować firmę na kontrolę KAS?* (certyfikat 06/04/2017), spotkanie doradcze nt. *Bezkarne o RODO, czyli jak nie podpaść organom nadzoru?* (zaświadczenie 22/10/2019).

Przyczyniłem się również do popularyzacji wiedzy w zakresie bezpieczeństwa informacji i bezpieczeństwa przedsiębiorstwa poprzez publikacje. Przykładem są oryginalne monografie: ***Przeciwdziałanie w przedsiębiorstwie zagrożeniom związanym z przestępczością oraz nieuczciwą konkurencją - aspekty prawne i praktyczne*** (Centrum Profilaktyki Biznesu VISNA, Warszawa 2017, ISBN: 978-83-947834-0-2, recenzja: prof. dr hab. Jacek Dworzecki), ***Ochrona przedsiębiorstwa przed szpiegostwem gospodarczym. Prawne i praktyczne aspekty zapewnienia bezpieczeństwa aktywów przedsiębiorcy*** (współautorzy P. Herman P. Łabuz, Difin Warszawa 2021, ISBN: 978-83-8085-845-9, recenzenci: dr hab. Wiesław Jasiński, dr hab. Sławomir Zalewski) oraz ***Wywiad i analityka w biznesie. Prawne i praktyczne aspekty biznesowej analizy wywiadowczej*** (współautorzy P. Herman P. Łabuz, Difin, Warszawa 2023, ISBN: 978-83-8270-168-5 , recenzenci: dr hab. Marcin Jurgilewicz, dr hab. Mirosław Kwieciński).

INFORMACJE DOTYCZĄCE KARIERY ZAWODOWEJ

W roku 1994 przeszedłem proces naboru na studia zawodowe I stopnia w Wyższej Szkole Policji w Szczytnie (WSPol.) i 1 września 1994 roku podjąłem służbę w Policji jako aplikant Samodzielnej Sekcji Operacyjno-Dochodzeniowej VIII Komisariatu Policji Komendy Rejonowej Policji Warszawa Wola (podstawowe stanowisko wykonawcze związane z realizacją czynności operacyjno-rozpoznawczych ukierunkowanych na zwalczanie przestępczości pospolitej). W latach 1995-1998 zajmowałem stanowisko aplikanta plutonu/drużyny Pogotowia Policyjnego i Patrolowania VIII Komisariatu Policji Komendy Rejonowej Policji Warszawa Wola (podstawowe stanowisko wykonawcze związane z realizacją zadań prewencyjnych i patrolowych).

W roku 1998 ukończyłem studia oficerskie w WSPol. z pierwszą lokatą jako prymus roku, po czym zostałem mianowany na stopień podkomisarza Policji.

1 września 1998 roku zostałem obsadzony na stanowisku kierownika Referatu Dzielnicowych Komisariatu Policji Warszawa Bemowo IV Komendy Rejonowej Policji Warszawa Wola. Do moich zadań należało kierowanie referatem w bieżącej realizacji zadań związanych z organizacją i nadzorowaniem służby dzielnicowych.

16 kwietnia 1999 roku objąłem stanowisko młodszego specjalisty Wydziału Prewencji Komisariatu Policji Warszawa Bemowo IV Komendy Rejonowej Policji Warszawa Wola (stanowisko specjalistyczne związane z planowaniem i kontrolowaniem realizacji przedsięwzięć prewencyjnych na szczeblu komisariatu).

W dniu 26.07.1999 roku zostałem obsadzony na stanowisku młodszego specjalisty Sekcji II Wydziału Kryminalnego Komisariatu Policji Warszawa Bemowo (stanowisko specjalistyczne związane z realizacji przedsięwzięć operacyjno-rozpoznawczych na szczeblu komisariatu).

W dniu 01.11.1999 roku objąłem stanowisko kierownika Sekcji III Wydziału Kryminalnego Komisariatu Policji Warszawa Bemowo, gdzie do moich zadań należało kierowanie tym ogniwem w bieżącej realizacji zadań związanych z czynnościami operacyjno-rozpoznawczymi ukierunkowanymi za przeciwdziałanie przestępczości przeciwko mieniu).

W okresie od 01.07.2000 r. do 14.07.2002 zajmowałem stanowisko kierownika Referatu III Wydziału Kryminalnego Komisariatu Policji Warszawa Bemowo (moje zadania obejmowały kierowanie referatem w bieżącej realizacji zadań związanych z czynnościami

operacyjno-rozpoznawczymi ukierunkowanymi na poszukiwanie osób oraz identyfikacje n/n zwłok).

15.07.2002 roku zostałem obsadzony na stanowisku specjalisty Wydziału VIII z/s w Warszawie Centralnego Biura Śledczego Komendy Głównej Policji (stanowisko specjalistyczne związane z realizacji przedsięwzięć operacyjno-rozpoznawczych ukierunkowanych rozpoznanie zorganizowanych grup przestępczych).

W okresie od 01.07.2004 do 11.12.2005 pełniłem służbę w Biurze Strategii Policji KGP na stanowiskach specjalisty, eksperta oraz radcy w wydziałach: Wydziale Studiów i Analiz oraz Wydziale Badań i Analizy Strategicznej. Do moich zadań należało przygotowanie projektu strategii działania Policji na lata 2005-2010.

12.12.2005 roku powierzono mi obowiązki naczelnika Wydziału Współpracy Europejskiej i Międzynarodowej Biuro Międzynarodowej Współpracy Policji KGP. Do moich zadań należało kierowanie wydziałem oraz nadzór nad realizacją zadań związanych z rozwojem międzynarodowej współpracy Policji. Następnie realizację zadań związanych z rozwojem międzynarodowej współpracy Policji kontynuowałem w okresie 01.02.2006-22.10.2006 na stanowisku naczelnika Wydziału Rozwoju Międzynarodowej Współpracy Policji Gabinetu KGP.

W okresie od 23.10.2006 r. do 19.06.2007 pełniłem służbę w Biurze Wywiadu Kryminalnego KGP na stanowiskach radcy Wydziału Analizy Kryminalnej oraz zastępcy Dyrektora Biura Wywiadu Kryminalnego. Do moich zadań należało zarządzanie wywiadem kryminalnym na szczeblu centralnym.

Od 19.06.2007 do 19.05.2008 realizowałem zadania w Centralnym Biurze Śledczym KGP w pionie zwalczania zorganizowanej przestępczości ekonomicznej. Do moich zadań należało przygotowywanie koncepcji zwalczania przestępczości na giełdzie papierów wartościowych.

W dniu 19.05.2008 zostałem skierowany do służby w Wydziale III Biura Spraw Wewnętrznych KGP, gdzie wykonywałem zadania związane z przeciwdziałaniem zjawiskom korupcyjnym na szczeblu kierowniczym Policji.

W okresie 01.10.2008 – 30.06.2009 zostałem delegowany do pełnienia zadań służbowych poza Policją w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji. Pracowałem w Departamencie Bezpieczeństwa Publicznego MSWiA na stanowiskach: głównego specjalisty Wydziału ds. Analiz, naczelnika Wydziału ds. Analiz, naczelnika Wydziału Analiz i Rozwiązań Systemowych oraz w Departamencie Analiz i Nadzoru MSWiA na stanowisku naczelnika Wydziału Analiz. Do moich zadań na szczeblu ministerialnym

należało opracowywanie analiz i prognoz stanu bezpieczeństwa publicznego oraz projektowaniem rozwiązań systemowych związanych z bezpieczeństwem publicznym.

W okresie od 01.07.2009 do 17.12.2012 pełniłem służbę na stanowisku zastępcy dyrektora Biuro Logistyki Policji KGP. Do moich zadań należało zarządzanie logistyką policyjną na szczeblu centralnym, realizacja zakupów asortymentu mundurowego, techniki policyjnej (w tym kryminalistycznej), uzbrojenia oraz zaopatrzenie lotnictwa Policji.

17.12.2012 powierzono mi pełnienie obowiązków w Gabinetcie KGP, gdzie realizowałem funkcję Pełnomocnika Komendanta Głównego Policji ds. organizacji i funkcjonowania Muzeum Policji.

Z dniem 3 września 2013 roku, w stopniu młodszego inspektora Policji, przeszedłem na zaopatrzenie emerytalne.

Za swoją służbę w Policji zawsze byłem wysoko oceniany, wielokrotnie nagradzany, otrzymywałem bardzo dobre oceny i najlepsze opinie okresowe. Odznaczony zostałem m.in.: Brązową Odznaką Zasłużony Policjant (2005), Medal Za Zasługi dla Warszawskiego Stowarzyszenia Rodzina Policyjna 1939 (2009), Złotą Odznaką Zasłużony Policjant (2010), Medal Pro Memoria (2010), Medalem Brązowym za Długoletnia Służbę (2011), Złotym Medalem Opiekuna Miejsc Pamięci Narodowej (2012) oraz Medalem Pro Patria (2012). W związku ze służbą zostałem odznaczony również Medalem Błogosławionego ks. Jerzego Popiełuszki (2014) oraz Brązowym Krzyżem Zasługi (2014).

Potrzeba stałego podnoszenia kwalifikacji zawodowych w trakcie mojej służby w Policji była również podstawą do wzięcia przeze mnie udziału w licznych szkoleniach i kursach doskonalenia zawodowego o profilu zawodowym m. in.: kurs dla rezerwy kadrowej na stanowiska naczelników wydziałów kryminalnych w SP Piła (2000), certyfikat informatyczny Policji (2000), kurs doskonalenia zawodowego dla opiekuna zajmującego się adaptacją zawodową policjantów w służbie przygotowawczej (2000), kurs specjalistyczny analityków kryminalnych w WSPol Szczytno (2007), kurs analizy kryminalnej oraz obsługi pakietu oprogramowania analitycznego (2007) oraz ogólnym m. in.: kurs specjalistyczny poświęcony procesom decyzyjnym UE i zadaniom administracji centralnej (2004), kurs analizy strategicznej (2004), kurs języka angielskiego University of Cambridge (2005), kurs semestralny języka angielskiego zorganizowany przez Krajową Szkołę Administracji Publicznej (2005), kurs protokołu dyplomatycznego zorganizowany przez Akademię Dyplomatyczną Polskiego Instytutu Spraw Międzynarodowych (2006).

Brałem także udział w międzynarodowych programach szkoleniowych, m.in.: *Preparation of the Polish Police Regions to the EU Accesion*, Phare 2000 Police Twinning

(2000); *Interview and interrogation*, U.S.Department Of Justice, Federal Bureau Of Investigation (2003); *Fighting against organised crime*, EU Twinning Project PL 03/IB/JH/03 (2005); *Improvement of anticorruption activities in Poland*, Transition Facility 2006 (2008).

W okresie służby w Policji pełniłem szereg funkcji eksperckich związanych z reprezentowaniem Policji zagranicą m. in.: dyrektora Krajowego Biura Interpolu w Warszawie (2006 -2007), szefa Krajowej Jednostki Europolu w Warszawie (2005-2007), eksperta uczestniczącego w posiedzeniach Zarządu Europolu, członka delegacji na posiedzenia Grupy Zadaniowej Szefów Policji UE, eksperta krajowego w Grupie Roboczej UE ds. Europolu, eksperta w grupach roboczych Europolu: do spraw analizy strategicznej (Contact and Support Network – CSN) oraz do spraw zabójstw (Homicide Working Group – HWG), eksperta krajowego w Grupie Roboczej ds. Ewalucji Schengn RUE, eksperta krajowego podczas Drugiej Dorocznej Debaty na temat Programu Haskiego, eksperta krajowego w ramach Europejskiej Akademii Policyjnej (CEPOL), eksperta krajowego na spotkaniach w ramach Forum Salzburskiego, eksperta krajowego członka delegacji na posiedzenia Szefów Policji Państwa OBWE, eksperta misji inspekcyjnej stanowisk oficerów łącznikowych polskiej Policji.

Jako dyrektor Krajowego Biura Interpolu w Warszawie oraz szef Krajowej Jednostki Europolu w Warszawie aktywnie uczestniczyłem w pracach o charakterze strategicznym, mających na celu określenie celów i priorytetów ich działania, jak też na poziomie operacyjnym, odnoszącym się do planowania i nadzorowania współdziałania z partnerami zagranicznymi oraz rozwijania specjalistycznych narzędzi współpracy międzynarodowej. Brałem również udział w procesie tworzenia ram prawnych, stanowiących ogólne zasady i warunki, na których krajowe komponenty Interpolu i Europolu jednego państwa członkowskiego mogą udzielać pomocy swoim zagranicznym odpowiednikom.

Reprezentując Departament Bezpieczeństwa Publicznego MSWiA, brałem udział w pracach nad projektami aktów prawnych związanych z bezpieczeństwem wewnętrznym RP oraz implementacją aktów prawa UE do prawa krajowego oraz praktyki działania krajowych służb ochrony prawa, w tym m. in.: decyzji ramowej Rady Unii Europejskiej 2006/960/WSiSW z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie uproszczenia wymiany informacji i danych wywiadowczych między organami ścigania państw członkowskich Unii Europejskiej oraz decyzji Rady 2007/845/WSiSW z dnia 6 grudnia 2007 r. dotycząca współpracy pomiędzy biurami ds. odzyskiwania mienia w państwach członkowskich w dziedzinie

wykrywania i identyfikacji korzyści pochodzących z przestępstwa lub innego mienia związanego z przestępstwem.

Uczestniczyłem w licznych konferencjach o charakterze specjalnym, np.:

- Międzynarodowe Seminarium „Analiza kryminalna –narzędzie przyszłości używane dziś, Szczytno 22-24 września 2008;
- IV Międzynarodowa Konferencja Policyjna "Systemy bezpieczeństwa imprez masowych", Międzynarodowe Targi Techniki i Wyposażenia Służb Policyjnych oraz Formacji Bezpieczeństwa Państwa EUROPOLTECH, Warszawa 22-23 kwietnia 2009 r.;
- Konferencja „Polski żołnierz przyszłości jako element systemu sieciocentrycznego i jego główny użytkownik”, XVII Międzynarodowy Salon Przemysłu Obronnego, Kielce 2 września 2009 r.;
- XV Międzynarodowa Konferencja i Wystawa Cło i Granica 2009 „5 lat w UE, w 2 lata w strefie Schengen, bilans dokonań, potrzeby, najnowsze technologie”, Warszawa 30 września 2009 r.;
- VII Międzynarodowa Konferencja „Perspektywy i rozwój systemów ratownictwa, bezpieczeństwa i obronności w XXI wieku”, XI Bałtyckie Targi Militarne BALT-MILITARY-EXPO, Gdańsk 24 czerwca 2010 r.;
- Konferencja „Wielozadaniowa Platforma Bojowa – światowe technologie – polska myśl techniczna” , XVIII Międzynarodowy Salon Przemysłu Obronnego, Kielce 7 września 2010 r.;
- Konferencja „Profesjonalizacja krajowa sił zbrojnych a system obrony RP”, Wojskowa Akademia Techniczna, Warszawa, 15 października 2010 r.;
- XVI Międzynarodowa Konferencja i Wystawa Cło i Granica 2010 „Nowoczesne rozwiązania technologiczne dla potrzeb Euro 2012”, Warszawa 28 października 2010 r.;
- V Międzynarodowa Konferencja Policyjna "Nauka i innowacje a system bezpieczeństwa państwa", Międzynarodowe Targi Techniki i Wyposażenia Służb Policyjnych oraz Formacji Bezpieczeństwa Państwa EUROPOLTECH, Warszawa 13-14 kwietnia 2011 r.;
- Międzynarodowe seminarium „Bezpieczeństwa dostaw”, XIX Międzynarodowy Salon Przemysłu Obronnego, Kielce 6 września 2011 r.;

- Konferencja „Outsourcing w wojsku”, XIX Międzynarodowy Salon Przemysłu Obronnego, Kielce 7 września 2011 r.;
- XVII Międzynarodowa Konferencja i Wystawa Cło i Granica 2011 „Przyszłość ruchu granicznego”, Warszawa 8 listopada 2011 r.;
- Konferencja „Nowoczesne koncepcje i metody zarządzania w kierunku zarządzania drugiej generacji” Wojskowa Akademia Techniczna, Warszawa 2 grudnia 2011 r.;
- VIII Międzynarodowa Konferencja i Wystawa „Nowoczesne technologie dla bezpieczeństwa kraju i jego granic”, Warszawa 16 maja 2012 r.;
- Konferencja „Synergia działań warunkiem poprawy bezpieczeństwa w ruchu drogowym”, XII Bałtyckie Targi Militarne BALT-MILITARY-EXPO, Gdańsk 27 czerwca 2012 r.;
- Międzynarodowa Konferencja Naukowo-Techniczna „Technologie morskie dla obronności i bezpieczeństwa NATCON (Naval Technology Conference)” XII Bałtyckie Targi Militarne BALT-MILITARY-EXPO, Gdańsk 28 czerwca 2012 r.;
- Ogólnopolska Konferencja Naukowa „Policja Państwowa w II RP – ludzie, organizacja, funkcjonowanie”, Uniwersytet Jagielloński, Kraków 27 września 2012 r.
- Konferencja Cło i Granica 2012 bez granic. Bezpieczeństwo Państwa przede wszystkim, PKiN Warszawa, 21 listopada 2012 r.;
- Konferencja „Ochrona Dziedzictwa Narodowego. Współpraca międzyinstytucjonalna w zakresie ochrony zabytków i dóbr kultury materialnej”, Starachowice, 24 czerwca 2013 r.;
- Międzynarodowe Sympozjum „Muzealnictwo, archiwistyka, kolekcjonerstwo i wystawiennictwo policyjne. Historia i współczesność”, Warszawa, 12 września 2013 r., referat nt. „Stowarzyszenie Historyczne Na Posterunku – zarys działalności statutowej”.

W trakcie służby w Policji posiadałem poświadczenia bezpieczeństwa wydane przez Agencję Bezpieczeństwa Wewnętrznego (*nr E0087909S* upoważniające do dostępu do informacji niejawnych UE oznaczonych klauzulą SECRET UE/EU SECRET, *nr 052809S* do informacji niejawnych NATO oznaczonych klauzulą NATO SECRET oraz *nr W013409S* do informacji niejawnych Unii Zachodnieuropejskiej oznaczonych klauzulą WEU SECRET) oraz Komendę Główną Policji upoważniające do dostępu do informacji niejawnych oznaczonych klauzulą ŚCISLE TAJNE (*nr 8204*).

W latach 2013-2018 pełniłem funkcję dyrektora ds. bezpieczeństwa prawnego w Kancelarii Bezpieczeństwa Rapacki i Wspólnicy w Warszawie. Uczestniczyłem w realizacji szeregu projektów związanych z zapobieganiem i ujawnianiem nieprawidłowości w przedsiębiorstwach oraz popularyzowaniem wiedzy z zakresu bezpieczeństwa w działalności biznesowej.

W latach 2016-2021 wykonywałem funkcje biegłego w zakresie bezpieczeństwa informacji (biegły przy Sądzie Okręgowym w Warszawie w zakresie prawnej ochrony tajemnicy przedsiębiorstwa oraz biegły przy Sądzie Okręgowym w Warszawie w zakresie prawnej ochrony tajemnicy pracodawcy).